Український християнський часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 № 9 (143) вересень 2004

РЕДАКЦІЯ ЧАСОПИСУ "МІСІОНАР" ПРОПОНУЄ:

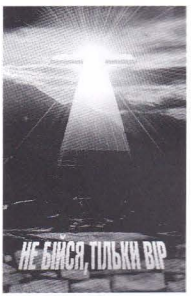

Не бійся, тільки вір *(життя і служіння ієромонаха Студійського Уставу Володимира Василя Вороновського)* /Упорядкування о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ і Віри Арів *(2-е видання, виправлене і доповнене)*. — Львів, 2004. — 92 с.

Подаємо вам книжку, у якій іде мова про ієромонаха Студійського Уставу Василя Володимира Вороновського – людини великої сили духа. Завдяки молитві й свідченню цього жертвенного священика тисячі вірних як у часи підпілля, так і після відродження нашої Церкви ступили на шлях навернення і спасіння.

Адресоване це видання, яке є своєрідним путівником до зросту в святій вірі, передусім хворим і знедоленим, котрі шукають ліку від своїх душевних та тілесних недуг і порятунку від наслідків дії злобної диявольської сили.

ВИДАВНИЦТВО "СВІЧАДО" ПРОПОНУЄ:

Бруно Ферреро. **Часом досить промінчика.** – 80 с.

Це вже шоста за чергою книжка з серії "Короткі історії для душі". Кожна з цих притч немовби запалює невелику свічечку, яка, проте, здатна розтопити скуте льодовою кригою серце — промінчиком приязної посмішки, дружнім потиском руки, підбадьорливим поглядом... Пропоновані притчі допоможуть зігрітися нашим душам.

о. Йосиф Улицький. **Духовна енеїда** *(зібрані статті)*. – 72 с.

У збірнику вміщені статті духовно-філософського характеру про те, чим є сьогодні православ'я і католицизм. Чи можливий екуменізм між східною і західною Церквами і чи Греко-Католицька Церква у цьому своєрідному діалозі не є перешкодою? Автор намагається дати відповіді на ці та інші запитання, пов'язані з життям Церкви.

Єпископ Лаврентій Гуцуляк, ЧСВВ. **Божественна Літургія св. Йоана Золотоустого в Київській митрополії після унії з Римом** *(період 1596-1839 рр.)*. – 432 с.

Ця праця є спробою дати цілісне уявлення про євхаристійну літургію післяберестейського періоду. Для опису даного історичного періоду автор використав порівняльний аналіз давніх рукописів та стародруків.

Владика Лаврентій детально розглядає розвиток літургії Київської Церкви після Берестейської унії до реформи Гераклія Лісовського включно.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ, ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 2004 РІК

християнський часопис "МІСІОНАР" і Ви знайдете духовного приятеля, який допоможе зрости у св. вірі, збільшить у серці любов до Бога і ближніх та розрадить у хвилині смутку!

Передплатний індекс – 23959

Вартість передплати:

на 1 місяць – 1 грн. 78 коп., на 3 місяці – 5 грн.

Слава Ісусу Христу!

Час відпочинку і канікул закінчився, а почався новий навчальний рік для всіх учнів та студентів. Хто мудро провів свій відпочинок, той скріпив свої тілесні і відновив духовні сили, набравшись наснаги до сумлінної праці й щирої молитви.

Майбутнє України залежить від важливого часу підготовки до виборів Президента держави, під час якого будемо як молитвою, так і консультаціями, розумним пізнанням якостей кандидатів вирішувати, за кого віддати свій голос. Допоможуть нам і вказівки наших владик, які подаємо в цьому числі. Цього місяця відбудеться Собор монашества нашої Церкви. Молімся, щоб всі, які візьмуть у ньому участь, доклали максимальних зусиль для його доброго проведення, а рішення, винесені Собором, були здійснені.

Найважливішою подією останніх двох місяців була Генеральна капітула отців Василіян, під час якої обрано нового Протоархимандрита і нову Головну управу. Інформуємо також про новий Генеральний заряд Згромадження сестер св. Йосифа.

Фільм "Страсті Христові" до цих пір викликає чимало як позитивних, так і негативних відгуків. Маючи на меті об'єктивно оцінити цей фільм, пропонуємо прочитати матеріал, підготовлений на основі статті хорватського ієромонаха Єзуїта Єрка Бана. Глибокі роздуми Степана Суса про значення віри у нашому житті допоможуть нам плисти у морі життя до пристані спасіння.

Отець Василь Зінько, ЧСВВ пропонує змістовну статтю про пошану жінки. Необхідність довіри до Матері Божої стала головною темою розповіді о. Софрона Попадюка, ЧСВВ. Отець Мелетій Батіг, ЧСВВ на основі одного життєвого прикладу показує, як віра перемогла безвір'я. Усі ці матеріали підкріплені свідченням про зцілення однієї жінки, яке записав бр. Андрій з Крехова.

Серія статей у рубриці "Святі Тайни" продовжується матеріалом про Пресвяту Євхаристію, автором якого є о. Ігор Яців. Інтерв'ю з проф. Альдоною Васіляускєне з Литви висвітлює її зацікавлення історією Василіянського Чину. Наша постійна рубрика "Постаті УГКЦ" продовжує знайомити з визначними духівниками-патріотами нашого краю (цього разу мова йде про о. Миколу Землинського). Запитання наших читачів стосуються відомого на Закарпатті "Джублика" та спасенних діянь Третьої Божої Особи — Святого Духа.

Діти та молодь мають нагоду прочитати розповідь про двох ангелів, один з яких, подібно до людей, не розумів, чому події відбуваються по-іншому, тобто не так, як він би цього хотів.

Нещодавно упокоїлися у Бозі найстарший Василіянин на світі о. Вартоломей Дудаш в Угорщині й ісповідник віри о. Мар'ян Чорнега, ЧСВВ у Крехові. Читайте про цих світлих особистостей в обширних некрологах.

Усіх вірних Львова та Львівщини запрошуємо взяти участь у великому здвизі на честь Пресвятої Богородиці, Матері всіх народів, який проводитиметься у Львові з 11 по 13 вересня цього року (про цей молитовний рух читайте у ч. 6 за 2004 р.).

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ

(Поблагословлені Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ УСІ ОСОБИ ПОХИЛОГО ВІКУ БУЛИ ПОВНІСТЮ ВИЗНАНІ ЗА СКАРБ, ЦІННИЙ ДЛЯ РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА ЯК У ЗАГАЛЬНОЛЮДСЬКОМУ, ТАК І ДУХОВНОМУ ВИМІРАХ.

Святіший Отець закликає усіх нас вважати старших людей за цінний скарб, а не важкий тягар, яким, на жаль, вважає сучасне суспільство осіб похилого віку. Чимало людей у світі намагаються позбутися своїх стареньких батьків і віддати їх у доми перестарілих, виявляючи цим свою велику невдячність і байдужість.

Особи похилого віку, зокрема ті, яким Бог дав навіть у старості світлий розум, можуть вчинити дуже багато добра для свого народу й Церкви. Пригадаймо, що в античній Греції старші люди керували державою, творячи раду старійшин (т. зв. сенат). Своєю мудрістю, знаннями, життєвим

досвідом та второпністю вони вчинили багато доброго для своєї країни. Нині, на жаль, є багато молодих людей, які не хочуть прислухатися до порад старших.

У народі кажуть, що старість — не радість, тож робімо все можливе, щоб старість була на радість! Нехай щораз менше буде таких сумних картин, коли, наприклад, старші люди шукають собі якусь поживу по смітниках. Ми повинні забезпечити їм не лише дах над головою і кусок хліба, але також обдарувати їх теплом і любов'ю.

Молімося, щоб усі люди обернулися обличчям до похилих віком осіб, створюючи їм умови для нормального життя, аби вони в мирі й радості прожили Богом призначений вік.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ В АФРИЦІ РОЗВИВАЛАСЯ СПРАВЖНЯ БРАТЕРСЬКА СПІВПРАЦЯ МІЖ УСІМА ТИМИ, ЯКІ СПРИЯЮТЬ РОЗВИТКОВІ ХРИСТИЯНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ.

На африканському континенті проживає чимало народів, які різняться між собою мовою, звичаями, культурою і релігією. Багато місіонерів, богопосвячених осіб, катехитів та інших свідомих мирян намагаються розвинути християнське суспільство в Африці, яке у своєму житті повинне керуватися Божими заповідями й законами християнської моралі.

Однак дуже часто між багатьма ширителями Христового Євангелія немає належної співпраці, бо вони намагаються по-своєму сприяти розвиткові африканської спільноти. На жаль, результати їхніх добрих зусиль є незначними.

Молімося, щоб усі люди, які намагаються позитивно вплинути на розвиток християнської африканської спільноти, об'єднали свої духовні та й матеріальні сили, створюючи справжню братерську співпрацю.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ СУСПІЛЬСТВО УКРАЇНИ ВИКОРІНИЛО БУДЬ-ЯКІ ФОРМИ ХАБАРНИЦТВА У ДЕРЖАВНИХ ТА НЕДЕРЖАВНИХ УСТАНОВАХ.

У нашій країні, на жаль, останнім часом дуже поширився неморальний спосіб поведінки громадян — т. зв. хабарництво. У 2002 році Патріарший Собор УГКЦ прийняв "Суспільний дороговказ віруючого". Одним з рішень цього дороговказу владики закликали всіх жителів України "робити все можливе, щоб не брати і не давати хабарів". Однак явище "хабарництва" не зникає, а з більшою силою поширюється в українському суспільстві.

Хабарництво неможливо викорінити адміністративними методами, але зростанням духовності й моральності нашого народу. Всім нам, свідомим християнам, слід починати зі самих себе: не брати і не давати нікому хабарів. Ми повинні чинити це відважно, навіть якщо доведеться і дещо потерпіти за свої переконання.

Молімося за цілковите викорінення у нашому суспільстві будь-яких форм хабарництва завдяки постійному зростанню соціальної справедливості як у державних, так і недержавних інституціях України.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ВЕРЕСЕНЬ — СВ. САМУЇЛ, 2.09 (20.08)

Самуїл походив з покоління Веніямина і жив за тисячу років до народження Ісуса Христа. Мати Анна ще немовлям посвятила його на службу Богові.

Однієї ночі вві сні 12-річний Самуїл тричі почув голос Господа. З тих пір почалося його посланництво, у якому він мав виконувати не тільки роль пророка, але й Божого судді, тобто людини, яка розсуджувала в ім'я Боже, що є злом, а що – добром. Протягом часу його жертвенного служіння ізраїльський народ щиро навернувся до Бога й покинув ідолопоклонство та звільнився з-під гніту филістимлян.

Св. пророк Самуїл помер у глибокій старості, проживши 98 років праведного життя.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ ХРИСТИЯНИ, ЗАЛИШАЮЧИСЬ НЕПОХИТНИМИ У СВОЇЙ ВІРІ, БУЛИ ГОТОВИМИ ВЕСТИ ДІАЛОГ З УСІМА, ЯКІ НАЛЕЖАТЬ ДО ІНШИХ РЕЛІГІЙ.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ НА ПІВДЕННОМУ АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ ЗРОСТАЛА І СТАВАЛА БІЛЬШ ВІДЧУТНОЮ ДІЯЛЬНІСТЬ СВІДОМИХ КАТОЛИКІВ ЯК У СУСПІЛЬНОМУ ЖИТТІ, ТАК І В ЗАСОБАХ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ БІЛЬШЕ ДОВІРЯЛИ МОЛИТВІ ДО ГОСПОДА БОГА Й ПОСТІЙНО ПРИБІГАЛИ ПІД ПОКРОВ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЖОВТЕНЬ — СВ. ТОМА, 19.10 (6.10)

НОВИЙ ПРОВІД СЕСТЕР СВ. ЙОСИФА

У липні цього року відбулася Генеральна капітула сестер св. Йосифа, під час якої було обрано *новий генеральний заряд*.

Генеральною настоятелькою на п'ять років стала с. Емелія Федечко, а її чотирма дорадницями були обрані сестри: Михаїла Квятковська (з Канади), Христина Гавронська, Олексія Погранична, яка виконуватиме також служіння економки, та Анна Василишин (усі троє з України). Генеральною секретаркою стала с. Рафаїла Олій.

Слід сказати, що це жіноче монаше Згромадження розвинуло свою діяльність не лише в Україні, але також у Канаді та Бразилії.

Новому генеральному заряду Згромадження сестер Йосифіток редакція "Місіонаря" від імені всіх читачів бажає щедрого Божого благословення на многії і благії літа!

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Так і кожний з вас, хто не зречеться всього, що має, не може бути Моїм учнем" (Лк 14, 33).

Глибоко вражає нас ця радикальна вимога Ісуса Христа. Ці слова стосуються не лише священнослужителів чи богопосвячених осіб, які повинні звільнитися від усього, аби бути готовими піти у будь-який куточок на землі, щоб проповідувати Євангеліє. Не стосуються вони і яких-небудь надзвичайних часів, як, наприклад, часів переслідування християн, коли справжні учні Ісуса покидали не лише своє майно, а навіть віддавали своє життя, щоб тільки залишитися вірними Богові. Цими словами Ісус звертається до всіх, а це означає, що і ми можемо на них відгукнутися.

Це одна з вимог, щоб наслідувати Ісуса, на якій постійно наголошує св. євангелист Лука: "Продайте ваше майно й дайте милостиню... Бо де скарб ваш, там буде й ваше серце" (пор. Лк 12, 33-34); "Жодний слуга не може двом панам служити... Не можете служити Богові й мамоні" (пор. Лк 16, 13); "Як тяжко тим, що багатства мають, увійти в Царство Боже!" (Лк 18, 24).

"Так і кожний з вас, хто не зречеться всього, що має, не може бути Моїм учнем".

Чому Ісус так настоює на відреченні від усяких дібр, ставлячи це за вимогу до Його наслідування? Тому що Він сам є справжнім багатством і скарбом. Ось чому Він закликає нас відкинути від себе всіх ідолів, усі маєтки, які в нашому серці можуть посісти місце, що належить Йому одному.

Він бажає, аби ми були вільними від усякої прив'язаності чи журби, щоб могти любити Його всім серцем своїм, всією думкою і всією силою своєю. Матеріальні блага нам необхідні, щоб жити, але слід їх використовувати у своєму житті з духом відречення. І якщо що-небудь із цих дібр посяде перше місце у нашому серці, то ми повинні бути готовими негайно відсунути його на друге місце. У серці того, хто бажає наслідувати Ісуса, не повинні закорінюватися жадібність, насолода, бажання багатства, неконтрольовані пошуки вигоди чи матеріального забезпечення.

Ісус вимагає від нас, щоб ми відреклися своїх маєтків, аби могти любити і сприймати своїх ближніх так, як самих себе, тобто щоб відрікалися власного майна на їхню користь. Справжній учень Ісуса не може бути жадібним і байдужим до потреб убогих.

"Так і кожний з вас, хто не зречеться всього, що має, не може бути Моїм учнем".

Як жити згідно з цьогомісячним "словом життя"? Дуже просто: відректися і дати Богові. Подарувати свою любов Богові, пожертвувати Йому наше життя, щоб Він розпоряджався ним так, як бажає, бути готовими завжди виконувати Його волю, аби показати Йому нашу любов до своїх ближніх, задля яких ризикуємо всім, що маємо.

Можливо, ми цього не відчуваємо, але ми вже маємо багато благ, які можемо розділити, маємо прихильність у серці, яку можемо подарувати, щедрість, яку можемо збільшити, радість, яку можемо проявити, час, який можемо присвятити, молитву і внутрішні багатства, якими можемо поділитися. Деколи маємо речі: книжки, одяг, автомобілі, гроші.

Даруймо все без довгих роздумувань чи міркувань, як наприклад: "Це може мені знадобитися у тій чи іншій обставині". По суті, все, що ми маємо, може колись нам принести користь. Але не забудьмо, що коли так міркуємо, то до нашого серця можуть закрастися численні прив'язання, які спричинять виникнення і зростання щораз більших вимог.

Скажімо собі "ні" і намагаймося мати тільки те, що нам необхідне у нашому житті. Докладаймо всіх наших зусиль до того, щоб не втратити Ісуса через гроші або щось інше, чого ми не можемо відректися з якої-небудь причини.

"Так і кожний з вас, хто не зречеться всього, що має, не може бути Моїм учнем".

За все те, чого зрікаємось, отримаємо щось безмірно цінніше. Хто виграє? Твердо вірмо, що перемогу здобудемо ми, бо замість того, що ми подарували, отримаємо радість єднання з Богом і станемо Його правдивими учнями.

Якщо за один кухлик холодної води Господь обіцяє нагороду, то яка ж нагорода чекає того, хто подарував Богові все, що міг дати своєму ближньому задля Нього. Підтверджує це один з численних епізодів, про який часто нам розповідають ті, які живуть цим "словом життя".

Один батько багатодітної родини в Каракасі *(Венесуела – прим. ред.)* залишився без роботи. Через два тижні після цього він важко захворів. Тоді ж у нього вкрали машину. Для його сім'ї настали дуже важкі часи. Невдовзі вони мали опинитися на вулиці, бо більше не мали спроможності платити за оренду квартири.

У той же час один їхній убогий приятель відчув у своїй душі прагнення відповісти на спосіб цілковитої Божої любові й жити за прикладом перших християн, які мали все спільне. Одного вечора він разом зі своєю дружиною вирішив відвести частину свого дому цій багатодітній родині, без огляду на те, що вони самі були дуже убогими. Вони не могли залишити цю сім'ю на вулиці. Не стало на заваді й те, що їхній дім був недобудований через нестачу коштів... Наступного дня цей убогий чоловік несподівано отримав фінансову допомогу для закінчення дому...

К'яра ЛЮБІК

Переклад з італійської мови о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ

ВОНИ ПОМЕРЛИ ДЛЯ СВІТУ

На празник Преображення Господнього цього року у василіянській церкві св. Андрія у Львові на руки о. Протоігумена Григорія Гриньківа, ЧСВВ склали вічні обіти чотири брати Василіяни – **Іриней Валявка, Августин Шоп'як, Августин Стрижик та Ісидор Іваницький.**

Того ж самого дня у Крехові на Львівщині склали свої перші монаші обіти 12 братів-новиків, а в Малому Березному на Закарпатті – чотири.

Бажаємо новопрофесам витривалості у монашому подвизі та зросту в чеснотах на многії і благії літа!

НОВА ГОЛОВНА УПРАВА ОТЦІВ ВАСИЛІЯН

З 27 червня по 17 липня цього року в Головному домі отців Василіян у Римі відбулася Генеральна капітула, яка є найвищим законодавчим органом Василіянського Чину. У ній брали участь отці Протоігумени та делегати з усіх Провінцій з цілого світу, а також члени дотеперішньої Головної управи.

На капітулі було обрано членів нової Головної управи ЧСВВ. Вісім років служіння Протоархимандрита виконуватиме о. Василь Ковбич *(на світлині)*, який дотепер був Протоігуменом Бразилійської Провінції*. Першим консультором (т. зв. протоконсультором) уже вдруге обраний о. Генезій Комар, ректор Папської колегії св. Йосафата в Римі. Другим консультором став о. Віталій Дудкевич, який виконуватиме також служіння генерального секретаря. Третім консультором обрано о. Йосифа Фуртуну з Румунії, а четвертим – о. Порфирія Підручного, який матиме також обов'язки адмонітора і генерального економа. Термін служіння генеральних консульторіе – чотири роки.

Новій Головній управі отців Василіян редакція "Місіонаря" від імені всіх читачів бажає щедрого Божого благословення на многії і благії літа!

НА ЗЕМЛІ СВЯТОГО ЙОСАФАТА

15 серпня цього року виповнилося 400 років від вступу св. Йосафата Кунцевича в монастир.

З цієї нагоди в суботу, 14 серпня, було проведено другу молодіжну прощу до м. Володимира-Волинського, де народився і провів дитячі роки великий український святий *(вперше така проща була організована в листопаді минулого року з нагоди 380-річчя з дня мученицької смерті св. Йосафата, в якій взяли участь більше трьох тисяч прочан із усіх куточків України – прим. ред.)*. Науки для молоді провадив о. Корнилій Яремак, ЧСВВ, а допомагав йому о. Павло Яхимець, ЧСВВ із Вільнюса.

У неділю, 15 серпня, на храмі було встановлено хрест *(на світлині)*, який був зірваний за часів панування радянської влади. Божественну Літургію очолив о. Протоігумен Григорій Гриньків, ЧСВВ у співслужінні багатьох отців Василіян.

о. Терентій ДОВГАНЮК, ЧСВВ,
настоятель церкви і монастиря св. Йосафата

Від редакції. *Звертаємось до вас за допомогою у реставрації василіянської церкви та монастиря на батьківщині св. Йосафата і заздалегідь щиро дякуємо усім жертводавцям. Адреса монастиря св. Йосафата: 44700 м. Володимир-Волинський, вул. Ковельська 47, а/с 84. Р/р 26000300133 МФО 303859, код: 23253152 в Ощадбанку № 6302.*

* *Новим Протоігуменом ЧСВВ у Бразилії став о. Мирон Мазур, ЧСВВ, який до цього часу виконував служіння провінційного протоконсультора.*

МОЛИТОВНЕ ЄДНАННЯ МОЛОДІ УКРАЇНИ

У своєму посланні з нагоди XIX Світового дня молоді Святіший Отець Іван Павло II сказав: "Моя дорога молоде, (...) я доручаю вам Хрест Христа! Несіть його по всьому світі, як символ Христової любові до людства, і проголошуйте кожному, що тільки у смерті й воскресінні Ісуса Христа можемо знайти спасіння і відкуплення". Ці слова Папи звернені до кожного юнака та дівчини, завдання яких полягає у тому, щоб стати носіями Христового світла. Особливо важливими є зустрічі молоді, які щороку проводяться у різних місцевостях України.

Радість з голошеного слова Христового Євангелія наповнила серця молодих парафіян **с. Званівка, що на Донеччині**, які 3 і 4 липня цього року відзначали "День родини та молоді". У цьому святі взяли участь молодь з Донеччини і гості зі Львова. Під час двохденних молитовних заходів були виголошені численні науки, відправлялись Богослужіння, а також Хресна дорога. Незабутня духовна зустріч молоді Сходу і Заходу України закінчилась виставою "Таємниця щастя" і концертом релігійних пісень біля ватри.

Із 30 липня по 1 серпня цього року в **с. Бороняві Закарпатської області** вже вп'яте відбувся з'їзд молоді Закарпаття. Близько 30 молодіжних груп з цього регіону, а також із Львівщини та Івано-Франківщини зібралися на реколекції, які голосив о. Корнилій Яремак, ЧСВВ.

Молодіжний з'їзд відбувся також у **с. Малому Березному на Закарпатті** напередодні празника Преображення Господнього, у якому брали участь близько 20 груп молоді. Науки голосив відомий місіонер о. Василь Зінько, ЧСВВ.

Для всіх ці святкування принесли незабутні враження, оживлення віри і скріплення надії на те, що наша Церква і народ мають майбутнє у молодих людях, які прийняли любов Христа і понесли її до своїх ровесників!

о. Йосафат ФІТЕЛЬ, ЧСВВ

ХРЕСНА ДОРОГА У БОРОНЯВІ

Хресну дорогу в цьому закарпатському селі встановили ще десять років тому в лісі неподалік Благовіщенського монастиря отців Василіян. На всіх її стаціях стояли звичайні дубові хрести.

Влітку цього року завдяки зусиллям вірних Бороняви та довколишніх парафій Хустського і Тячівського деканатів, зокрема за допомогою о. Петра Криницького, було споруджено Хресну дорогу з 14 гарних дерев'яних капличок із вирізьбленими на дереві зображеннями всіх подій Хресної дороги нашого Божественного Спасителя.

Незважаючи на цілотижневий дощ напередодні посвячення нової Хресної дороги, першого дня серпня цього року єпископ Мілан Шашік, о. ігумен Йосафат Воротняк, ЧСВВ, кільканадцять священиків, монахів та монахинь і кілька тисяч вірних пройшли її заболоченими стежками. Владика посвячував капличкі Хресної дороги під чудовий спів вірних, а після кожної стації звучали проповіді священиків. Після Хресної дороги Кир Мілан очолив Архиєрейську Службу Божу в співслужінні багатьох священиків.

Наступного дня з нагоди храмового празника св. пророка Іллі Службу Божу відслужило багато ієромонахів Василіян та єпархіальних священиків, а кілька тисяч вірних взяли активну участь у відпустових урочистостях.

ВИТЯГИ ЗІ ЗВЕРНЕННЯ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ УГКЦ З НАГОДИ ПІДГОТОВКИ ДО ВИБОРІВ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

В умовах демократичного суспільства, в якому відповідальність за спільне добро несе цілий народ, вибори є дуже важливим часом. Хочемо поділитися з вами декількома думками, щоб допомогти вам якнайкраще підготуватися до такого важливого дня. Церква не є політичною організацією і вона не сміє втручатися у виборчі перегони, однак, як добра мати, повинна відстоювати свою позицію і говорити там, де відчуває, що її дітям – виборцям — чинять кривду. Зважаючи на переконання народу, що існує небезпека фальшування виборів, перелічимо декілька можливих способів здійснення такого лиха.

1. Однобічне інформування. Уже стало темою публічних виступів те, що мас-медіа висвітлюють однобічно інформацію, стають на перешкоді об'єктивного пізнання можливих кандидатів і перетворюють інформацію на пропаганду.

2. Використання "адміністративного ресурсу". Досвід попередніх виборів показав, що у різних сферах керівники наказують своїм підлеглим, за кого вони мають голосувати, залякуючи їх різними санкціями. Така практика є шкідливою і несправедливою, оскільки підриває довір'я народу до всякої влади.

3. Купування голосів. Це один із способів посягання на гідність людини через використання її скрутного соціально-економічного становища чи інших тимчасових потреб і слабкостей. Той, хто купує голоси, і той, хто продає своє право, виявляє не тільки своє нерозуміння справжнього демократичного процесу, а й брак моральних засад.

4. Фальсифікація результатів виборів. Ми, представники Церкви, рішуче засуджуємо такі дії людей, причетних до опрацювання результатів виборів. Тому Церква звертається до тих, хто залучений до збирання і рахування голосів, з проханням, щоб вони виконували своє завдання в бездоганний спосіб, щоб вибори Президента України пройшли з дотриманням усіх норм справедливого демократичного процесу.

Подумаймо у передвиборчий час: якого ми хочемо мати Президента? Яких чеснот від нього вимагаємо?

Господь Бог, створивши нас і наділивши гідністю та певними правами, бажав, щоб нам, нашим ближнім і цілому людству було добре. Це можливо за умови дотримання Його Закону. І сьогодні в нас є багато проблем, значною мірою пов'язаних з тим, що довший час нас змушували жити згідно з приписами, які суперечать Божій волі. Тому, бажаючи будувати краще майбутнє, ми мусимо докладати зусиль, щоб позбуватися таких навичок.

Просимо вас звертатися до Бога у щирій молитві, щоб Він послав нам силу перебороти все погане у власному житті, мудрість – долати все несправедливе і нечесне в суспільному житті та наснагу й бажання – робити добро, забезпечуючи собі й ближнім справді гідне життя, — життя, до якого Господь нас призначив. Крім особистої молитви, в кожному нашому храмі після Божественної Літургії відмовлятимуться молитви за справедливі вибори Президента і розвиток нашої, Богом береженої, держави України.

Від імені єпископів
Києво-Галицької Митрополії УГКЦ
† ЛЮБОМИР

"СТРАСТІ ХРИСТОВІ" МЕЛА ҐІБСОНА

Фільм "Страсті Христові", режисером і сценаристом якого є Мел Ґібсон, – діло великого мистецтва, яке глибоко вражає кожного глядача. Це не кіно про життя і науку Ісуса Христа, а лише про дванадцять останніх годин Його земного життя. Ґібсон – не богослов і не говорить від імені Католицької Церкви, але він є автором світового кіношедевру глибокорелігійного змісту. Слід сказати, що в час, упродовж якого знімався цей фільм, режисер Мел Ґібсон та головний актор Джим Кевізел, який грав роль Ісуса Христа, щодня приступали до св. Причастя.

"Страсті Христові" зроблені на основі чотирьох Євангелій, а деякі деталі додано з видінь німецької візіонерки 19 ст. Анни Катерини Еммеріх. На основі містичних видінь цієї монахині, між іншим, зроблено сцену, в якій Пресвята Діва Марія дбайливо збирає святу кров, яку пролив у часі бичування її Божественний Син. Хоча цей момент не взято з Євангелія, але його підтверджує наука св. Церкви про те, що Христос пролляв Свою кров за наші гріхи, а Його святій Матері меч болю прошив душу (пор. Лк 2, 35).

Лише за місяць часу цей фільм, після того, як його почали демонструвати, посів вісімнадцяте місце в історії світового кінематографу і перше місце серед численних фільмів про Ісуса Христа. Багато хто хвалить цю кінострічку, багато хто критикує, але, на нашу думку, вважати його антисемітським аж ніяк не можна. Доказом цього є факт, що фільм озвучено арамейською мовою і що надзвичайно важливу роль Матері Божої у фільмі грає румунська акторка єврейського походження Майя Морґенштерн.

Багато хто з людей, які бачили цей кінофільм, змінили своє життя на краще. Згідно з одним Інтернет-виданням, навернувся навіть один убивця (хлопець, який жорстоко замордував свою вагітну наречену, визнав свій злочин і віддав себе в руки правосуддя, бажаючи заспокоїти своє сумління як перед Богом, так і перед людьми). Ніхто з тих, хто уважно дивився цей фільм, не можуть залишитися байдужими до подій, які зображені в ньому надзвичайно реально. Співчуття і жах від неймовірної людської жорстокості – це почуття, які найчастіше з'являються у людей унаслідок перегляду цього фільму. Однак його основна мета – це покаяння і навернення глядачів на шлях спасіння.

Через те, що сцени "Страстей Христових" є дуже жорстокі, а саме бичування триває аж 12 хвилин, у США перегляд цього фільму заборонений для молоді віком до 18 років. На нашу думку, цю межу можна зменшити до 14 років. Бажано, щоб парохи, які організовують перегляд цієї кінострічки для своїх парафіян, дещо пояснили своїм вірним перед показом фільму, а батьки пояснили своїм неповнолітнім дітям, як слід розуміти те, що є незрозумілим.

Незважаючи на те, що глядачам усе виглядає надто жорстоко, дякуймо Богові, що такий фільм є і що всі віруючі люди, а також байдужі до віри і навіть атеїсти мають змогу глибоко пережити останні дванадцять годин життя Ісуса Христа на цій землі, зрозуміти правдивий сенс Його життя і смерті та зробити для себе спасенні висновки.

Хочемо сподіватися, що різні полеміки на тему цього фільму скоро закінчаться і що у майбутні місяці та роки мало хто буде говорити про самого Ґібсона, а щораз більше згадуватиме про Ісуса Христа, страсті й спасительну смерть Якого так майстерно і детально зображено в цій кінострічці. Вірмо, що масова демонстрація "Страстей Христових" розвіє небезпечне та шкідливе ставлення американського суспільства до Католицької Церкви й допоможе св. Церкві віднайти як у США, так і в інших країнах світу гідність, пошану і довіру, на які вона заслуговує, хоча деякі кіносценаристи і продюсери всіма силами намагаються це заперечити.

Довідка про режисера і сценариста. *Мел Ґібсон народився 1956 року в Нью-Йорку (США) у багатодітній християнській родині і є шостою дитиною. Його мати походить з Австралії, тому через якийсь час туди переїхала вся сім'я. Спеціалізувався у кінематографі, мав значні успіхи в акторській і режисерській діяльності. Одружений, має семеро дітей (шість синів і одну доньку, яка є монахинею). Він є глибоковіруючою людиною, регулярно бере участь у Службі Божій щонеділі та в свята і часто приступає до св. Причастя.*

Підготував о.Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
(за матеріалом отця Єзуїта Єрка Бана, хорватський релігійний часопис "Оновлене життя", ч. 2 за 2004 р.)

РЕЗУЛЬТАТИ СОЦІОЛОГІЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Нещодавно фірма "Юкрейніан соціолоджі сервіс" провела репрезентативне масове опитування у всіх областях України з питань релігійного життя. Було опитано 3007 громадян України. Завданням дослідження було виявити рівень релігійності та конфесійну структуру.

Близько 70% (69,6%) громадян ідентифікують себе з віруючими, 16,1% – з невіруючими, а 14,3% – однозначно не можуть себе ідентифікувати щодо віри. Сімдесят же відсотків віруючих діляться на 40,7% тих, які належать до певних релігійних конфесій, а 29,3% – не належать. Реально визначити свою конфесійну належність змогли тільки 10 відсотків 2/5 громадян України.

Аналіз отриманих результатів опитування показує, що найбільш чисельними конфесіями в Україні є Українська Православна Церква Московського патріархату – 37,8% всіх конфесійно визначених віруючих (15,4% дорослого населення України), Українська Православна Церква Київського патріархату – 28,7% конфесійно приналежних віруючих (11,7% дорослого населення) та Українська Греко-Католицька Церква – 18,6% конфесійно визначених віруючих (7,6% дорослого населення). Віруючі цих церков складають близько 85% всіх, хто вірить у Бога та належить до певної конфесії. Жодна з інших церков та релігій не охоплює більше 2% конфесійно визначених віруючих (1% всього населення).

Отож, жодна з конфесій в Україні не охоплює половини всіх віруючих та шостої частини дорослого населення України. Україна є поліконфесійною країною, де жодна з церков та релігій не є домінуючою. Однозначно неможливо позаконфесійних віруючих відносити навіть до православної течії християнства, як це роблять деякі дослідники.

Бюро УГКЦ для зв'язків
з державними органами влади в Києві

ПЛИВІМ ДО ПРИСТАНІ ВІЧНОЇ

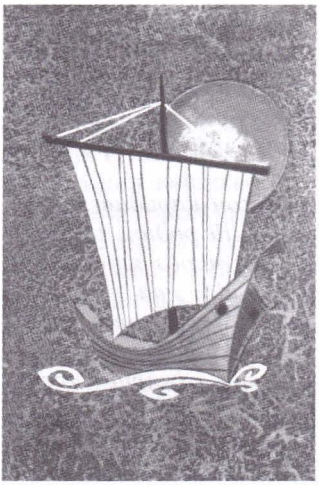

Торжество нашої віри – Пасха – це перехід від дочасного до вічного. Пасху відзначаємо раз у рік, але розуміння пасхального таїнства поглиблюємо щонеділі, коли пригадує нам св. Церква, що Ісус Христос Своїм на третій день воскресінням перевів нас із землі до неба і що ми, живучи у цьому світі, повинні звертати свої думки до небесного.

Наш Божественний Спаситель показав нам пристань спасіння, до якої кожен з нас, що перебуває у цьому життєвому морі, безупину повинен плисти. Напевно, що різні буревії і шторми часто будуть перешкоджати нам у цьому намаганні, збивати нас із вірного шляху, однак, ми повинні плисти, незважаючи на різні перепони.

Якщо хтось із нас не дотримується правил плавби по морю, не готовий до негоди, то при перших труднощах він навіть може втопитися. Господь заохочує нас постійно дотримуватись у нашій подорожі Його заповідей. Це ми повинні чинити не тільки тоді, коли відчуваємо, що потопаємо, але щоміті, постійно чуваючи над собою. І навіть тоді, коли наш човен терпітиме крах, ми повинні старатись на Петровому кораблі, тобто у св. Церкві, плисти до Бога.

У подорожі по життєвому морі нам необхідна тверда віра, без котрої стаємо подібними до човна, що втратив свої вітрила і його кидає вітер у різні сторони. Хоча ми не бачимо нашої мети, тобто пристані спасіння, яку нам показав Ісус, все одно віримо, що, віддавшись з довір'ям у руки Господа, ми дотримаємось Його заповідей, тобто всіх широт і орієнтирів, аби не збитись зі свого шляху і не потонути у морі життя. Кожен з нас має у собі маленький вогник віри і, напевно, ніхто б не бажав залишитись без нього у своєму житті, тому наш люблячий Отець закликає нас до зростання у вірі.

Поволі настають такі часи, коли віру багато хто сприйматиме як не внутрішнє пережиття, але щось зовнішнє, тобто те, що подобається мені, а не Богові. Пам'ятаймо, що Богові не потрібно нашої зовнішньої показухи, нашої молитви, постів тощо. Він не хоче, щоб ми тикали пальцем на човни наших ближніх, які, можливо, пливуть повільно до своєї мети, однак, впевнено. Бог вимагає від нас віри, і то такої віри, яка мовчить, не судить, не несе себе вгору, не сурмить на увесь світ і не обзиває того, хто не вірить, "сатаною". На жаль, багато з тих, хто нині не вірить у Господа, вже так і не зможе повірити, бо ті, що "вірять", відбили у них бажання зустрітися з Богом і поспішати до пристані спасіння.

Отож, спитаймо себе, як ми пливемо у цьому житті – чи докладаємо зусиль, щоб інші брали з нас добрий приклад і також поспішали до Бога, а чи, може, вселяємо у серця своїх ближніх небажання вірити у спасительне діло Божественного Спасителя, тобто є своєрідними егоїстами у нашій вірі. І якщо ми, вийшовши з церкви, тикаємо пальцем на нашого брата чи сестру, то це означає, що Христос для нас ще не воскрес або, точніше, ми з Ним не воскресли, тобто не відірвались від земного, щоб причалити до пристані вічної.

Степан СУС

ЗНАВЕЦЬ ІСТОРІЇ ЧСВВ ІЗ ЛИТВИ

На світлині: (зліва направо) проф. Альдона Васіляускєне, о. Павло Яхимець, ЧСВВ і Глава УГКЦ Блаженніший Любомир Гузар.

Вільнюський професор Альдона Васіляускєне, яка вже багато років досліджує історію Василіянського Чину, побувала в Україні не один раз. Вона брала активну участь в організації трьох наукових конференцій з життя Василіянського Чину. Пані Альдона ласкаво погодилася на розмову з нами:

– Пані Альдоно, видання, яке нещодавно вийшло друком українською мовою, є Вашим найважливішим науковим напрацюванням?

– Так, це моя кандидатська дисертація про кириличні списки II литовського статуту, який діяв на українських землях з середини 16 і аж до половини 19 ст. Для мене важливо, що ця книжка вийшла у сотий рік від того часу, коли у Литві було скасовано заборону на книгодрукування литовською мовою.

– Вже відбулися три наукові конференції про історію Василіянського Чину. Де буде проведено наступну конференцію?

– Робимо всі можливі заходи, щоб четверта конференція відбулася у столиці Литви — Вільнюсі, який є колискою Василіянського Чину св. Йосафата. Вона відбудеться 11-14 листопада цього року з нагоди ювілею – 400 років з дня вступу до василіянського монастиря у Вільнюсі Івана Кунцевича, в майбутньому великого св. священномученика Йосафата.

– Чи литовці виявляють зацікавлення історією ЧСВВ?

– Після проведення першої конференції у листопаді 2001 року в нашій країні чимало науковців зацікавилося Василіянським Чином. У цьому велику роль відіграла преса, зокрема газета "Наукова Литва", редактор якої Гедімінас Земліцкас отримав подячну грамоту від Головної управи ЧСВВ з Рима. До справи популяризації Чину причетний також Шяуляйський університет. Хочу сказати, що історією Чину цікавляться не лише литовці, але також і китайці. На стажуванні у нашому університеті перебуває професор з Пекіна, яка вивчає релігійну культуру в Литві. Побувавши в українській церкві, вона була вражена побаченим. Невдовзі у Китаї з'явиться стаття про василіянський храм у Литві.

– Чому і як довго Ви цікавитеся історією ЧСВВ у Литві?

– Ще у комуністичній Литві я неодноразово спілкувалася з католицькими священиками у підпіллі, які на мене позитивно вплинули. Під час підпілля тут діяв український священик Володимир Прокопів. У перші роки відродження УГКЦ у Литві були надруковані "Молитовник християнської родини", "Біблія для молоді" тощо. Коли постала незалежна Литва, я вступила до Академії католиків Литви. У той час, коли я була головою секції істориків, зародилося у мене бажання глибше вивчити історію ЧСВВ, бо часто відвідувала українську церкву отців Василіян у Вільнюсі, де настоятелем нині є о. Павло Яхимець.

Ігор СКЛЕНАР

ДОВІРА ДО МАТЕРІ БОЖОЇ

Одного разу, повертаючись з вірними зі славного відпустового місця Грушева неподалік Дрогобича на Львівщині, мав я нагоду почути цікаву розповідь одного з найстарших паломників Григорія, яку подаю без змін:

"Був це 1948 рік. Заарештували мене якраз тоді, коли жінка в лікарні народила третю дитину (донечку). Вона чекала, що я приїду до неї, і старших дітей, які приходили її відвідувати, запитувала: "А чому Гринько не приходить?". Але їй в лікарні після важких пологів не хотіли говорити, що я не скоро вже прийду додому, якщо ще колись взагалі прийду. Бо як тоді бувало, я був засуджений на 25 років тюремного ув'язнення.

Будучи у в'язниці, я не признавався до злочинів, яких не вчинив. А таких впертих, як я, волю котрих не могли зламати, відсилали до спеціального слідчого, в якого всі признавалися до злочинів, яких не скоїли, аби тільки залишитися живими, бо тих, хто не признавався, чекали різні тортури і навіть смерть. В'язні називали цього слідчого "ізвєргом" та іншими страшними іменами, яких я вже не пам'ятаю.

Траплялося навіть, що в'язні, яких відсилали на додаткове слідство до "ізвєрга", зі страху відбирали собі життя, бо у того слідчого нічого кращого, як смерть, не слід було й чекати. Вчинивши самогубство, в'язень думав, що позбавить себе тортур, які чекали на нього.

Коли мене після чергового слідства відправили на додаткове слідство, страх обійняв мене. А співв'язні, особливо галичани, серед яких було багато знайомих, щиро співчували мені. Одному зі своїх товаришів я сказав: "Як вийдеш на волю, то скажи моїй жінці, де я подівся, бо думаю, що живим не залишуся".

Від тієї хвилини я увесь час молився, поручаючи себе, жінку та своїх дітей в опіку Матері Божої. Відходячи на слідство, я поглядом попрощався зі співв'язнями, бо після цього слідства вже ніхто не повертався назад до камери. Ще раз поручив себе опіці Матері Божій і з дивним спокоєм пішов за наглядачем.

Я тоді був страшний. Голова в мене була лиса, обличчя заросло, спина синя від побоїв. Коли мене привели до слідчого, він обійшов навколо мене і сказав: "Кто тебя так сильно изуродовал? Какой изверг над тобой так издевался?". Почувши такі слова від того, від кого я не сподівався почути жодного милосердного слова, я розплакався, мов мала дитина.

Він мене заспокоював, як міг, словами, повними співчуття: "Ничего, не горюй, еще выйдешь на свободу к своим детям и жене. Еще увидишь свою Розалию". Я ще більше розплакався, а він заспокоював. Я плакав і подумки дякував Матері Божій за її велике заступництво у таких важких хвилинах мого життя.

Минуло десять довгих років тюрми і заслання. Справдилися слова того слідчого — я побачив дружину, дітей і найменшу донечку Лесю, яка вже ходила до школи. Я постійно всім пригадував, щоб не боялися довірятися опіці Матері Божої, ніколи не зневірювалися у важких хвилинах життя, бо наша небесна Мати є всюди і всім допомагає".

о. Софрон ПОПАДЮК, ЧСВВ,
настоятель монастиря у с. Званівка на Донеччині

ПОХВАЛА ЧЕСНІЙ ЖІНЦІ

Варто нам читати Святе Писання, у якому, між іншим, знаходимо численні возвеличення порядної жінки.

У Старому Завіті жінку вважали за добру господиню, яка мала своєю поведінкою славити свого чоловіка. От, наприклад, у старозавітній книзі Приповідок читаємо: "Ціна її вища над перлини! Серце її чоловіка покладається на неї; йому не бракуватиме прибутку. Вона чинить йому добро, не зло, покіль віку в неї... Радо працює власними руками... Встає удосвіта, дає домашнім їжу, і пай своїм слугиням. До поля придивляється і його купує, і з власних рук дорібку виноградник садить. Стан вона свій підперізує міцно, й береться жваво до роботи... Вона для вбогого розтуляє долоню, нужденному подає руку... Мужа її шанують у воротях, як засідає зі старшинами краю... Сила й гідність її одежа... Уста свої з мудрістю відкриває, доброта науки на язиці в неї... Хліба не знає їсти, нічого не робивши. Діти її величають, муж її теж вихваляє... Краса – річ оманлива, врода – марна; жінка, що Господа боїться, – така хвали достойна!" (пор. Прип 31, 10-31).

А в Новому Завіті наголошується на чеснотах жінки, зокрема покорі й слухняності. Св. апостол Павло у своєму посланні до Тимотея пише: "Жінки, в убранні пристойнім, хай себе прикрашають сором'язливістю і скромністю, не заплітуванням волосся, не золотом чи перлами, чи шатами дорогоцінними, але ділами добрими, як це годиться жінкам, що визнають благочестя" (1 Тим 2, 9-10). Св. апостол Петро теж подібно звертається до жінок: "Нехай ваша окраса буде не зовнішня – заплітання волосся, накладання золотих обручок чи прибирання в шати, але в середині людського серця, в нетлінності душі, лагідної та мовчазної: це многоцінне перед Богом" (1 Пт 3, 3-4).

Пишучи до Тита, св. Павло не забуває про старших жінок: "Старі жінки хай поводяться, як освяченим личить: щоб не були злоріки, ані віддані пияцтву, щоб добра навчали, щоб молодих навчали любити своїх чоловіків та дітей кохати, щоб були стримані, чисті, хазяйновиті, добрі, підвладні власним чоловікам, – щоб слово Боже не ганьбилось" (пор. Тит 2, 3-5).

У посланні до Тимотея св. апостол Павло каже, що жінки спасуться народжуванням дітей (1 Тим 2, 15), та з того не можна робити висновки, що кожна жінка має народити дитину. Навпаки, жінки, які покликані до богопосвяченого життя, тобто монахині, зрікаються заради Бога фізичного материнства, а стають духовними матерями.

Без огляду на те, що в Церкві чоловіки є священнослужителями і тому мають вагоміше слово, все ж таки не можна не згадати св. Катерину Сієнську, що просто привела Папу з Авіньйону до Рима, св. Терезу Авільську та св. Терезу з Лізьє, які під проводом духовних отців зробили велике добро для Церкви і цілого Божого стада й отримали за це почесний титул Учителів Церкви. Сьогодні жінки, зокрема монахині й катехитки, відіграють важливу роль у місійній діяльності Церкви, зокрема катехизації та євангелізації молоді та дітей.

Отож, жінки можуть і повинні багато доброго зробити для Церкви, але під проводом духовної влади, яка є довірена чоловікам. Жінки не повинні їм протистояти і ними командувати.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

СВЯТА ТАЙНА ЄВХАРИСТІЇ (1)

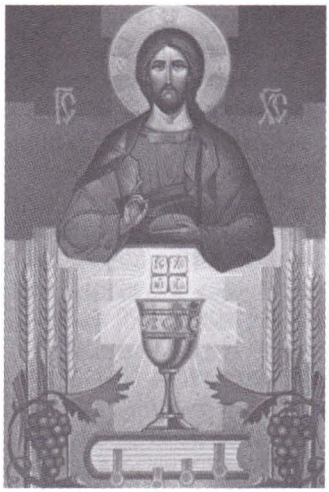

Пресвята Євхаристія є новозавітньою жертвою і найважливішим таїнством нашої святої віри. Це найсвятіша і найбільша Тайна, в якій перебуває сам Христос під видами хліба і вина. Вона є осередком і джерелом усіх інших Святих Тайн, бо не тільки уділяє освячуючу ласку тим, хто приймає її, але має у собі самого Божественного Спасителя, Який діє в інших Тайнах.

Митрополит Петро Могила пише: "Ця Тайна перевищує всі інші Тайни і є більш корисна для спасіння, аніж інші Тайни. Причастя у цій Тайні єднає нас із самим Учителем і ми дійсно тут приймаємо Його Тіло і Його святу Кров. Ми віримо, що наш Господь Ісус Христос тут дійсно присутній не за допомогою щедрої ласки, як це буває Він присутнім в інших Тайнах, але Він тут є дійсним". Отож, у Пресвятій Тайні Євхаристії Христос стає духовною поживою під видами хліба і вина для усіх тих, що вірять у Нього.

Слово "Євхаристія" з грецької перекладається як "подяка". Св. Іван Золотоустий каже: "Добродійство найкраще зберігається, коли згадуємо про Нього і дякуємо за Нього. Тому чудесна, повна спасительної ласки Богослужба, яку відправляємо, називається Євхаристією, бо вона є пам'яткою про численні добродійства, вона є звершенням Божого Провидіння і вона спонукає нас дякувати Йому за все".

Церква зобов'язує всіх вірних брати участь у Божественній Літургії щонеділі й у свята, бо вона є безкровною новозавітньою жертвою, яку Ісус Христос встановив на Тайній вечері у Страсний четвер і наказав відновлювати її, кажучи такі слова: "Чиніть це на Мій спомин" (Лк 22, 19).

У Старому Завіті найкращим прообразом Пресвятої Євхаристії була манна з неба, яку споживали євреї на шляху до обіцяної землі. Ісус казав: "Батьки ваші манну в пустині споживали, — і померли. Це ж — хліб, що з неба сходить, щоб той, хто їстиме його, не вмер" (Ів 6, 49-50).

Христос у Новому Завіті дав людям Своє Тіло і Кров, щоб вони могли щасливо дійти до неба. Вірні повинні споживати Пресвяту Євхаристію – хліб життя. Він заявляв про Себе: "Я — хліб живий, що з неба зійшов. Коли хтось цей хліб їстиме, житиме повіки. Якщо не споживатимете тіло Чоловічого Сина й не питимете Його кров, не матимете життя в собі" (Ів 6, 51, 53).

Євангелисти-синоптики і св. апостол Павло у своєму першому посланні до Коринтян розповідають про установлення Ісусом Христом Пресвятої Тайни Євхаристії. Христос заздалегідь підготував апостолів й народ до цієї Тайни, яка є істотною у плані Божого Провидіння, коли йдеться про спасіння людства.

Св. євангелист Матей розповідає, що після споживання старозавітньої пасхальної вечері "Ісус узяв хліб, поблагословив, переламав і дав учням, кажучи: "Беріть, їжте: це Моє Тіло". Потім узяв чашу, віддав хвалу і дав їм, кажучи: "Пийте з неї всі, бо це Кров Моя Нового Завіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів" (пор. Мт 26, 26-28).

Католицька Церква, як і Православна, на відміну від протестантів навчає, що Христос реально і постійно присутній у Пресвятій Тайні Євхаристії. Він є дійсно присутній у цій Тайні як Богочоловік, тобто з тілом, душею і Божеством, і це не залежить від того, віримо ми в це, чи ні. Це правдива переміна хліба і вина у пресвяті Тіло і Кров Ісуса Христа.

Св. Кирило Єрусалимський пише: "Ми не судимо речей за їхнім смаком, бо віра без вагання навчає нас, що видимий хліб не є хлібом, хоча має смак хліба, але Тілом Христа. Видиме вино не є вином, хоча має смак вина, але Кров'ю Христа".

Вчення про дійсну присутність Ісуса у Пресвятій Євхаристії продовжують Отці Церкви, які прийняли його від Христових апостолів. Св. Ігнатій Богоносець – учень св. апостола Івана, докоряючи докетам (єретикам, які не вірили, що Божий Син справді став чоловіком, але тільки виглядав, як чоловік), стверджує, що вони не приймають Євхаристію і не моляться, бо не вірять, що в Євхаристії є святі Тіло і Кров Спасителя. Св. Юстин каже: "Ми називаємо Євхаристію поживою, що приймаємо. Ми не приймаємо цю поживу, як звичайну поживу і напій, а нас навчили, що це Тіло і Кров Ісуса Христа".

Наука св. Церкви про реальну присутність Ісуса в освяченому хлібі й вині досягла своєї вершини в 16 ст. у полеміці проти протестантів – лютеранів, які твердили, що Христос присутній тільки під час Євхаристійної жертви. Церква навчає, що Христос є присутній цілий і неподільний у кожній краплині освяченого вина і в кожній крихті освяченого хліба.

Ісус встановив Пресвяту Євхаристію для того, щоб вона пригадувала всім християнам про хресну смерть Спасителя, без якої не було б для них спасіння. Рівночасно вона була виявом і запорукою Христової любові до відкупленого людства. Св. Іван описує цю любов Спасителя такими словами: "Полюбивши Своїх, що були у світі, до кінця полюбив їх". Пресвята Євхаристія – це найкраща пам'ятка любові до людей, яких сторив, і одночасно заохота для всіх любити Божественного Спасителя за те, що Він помер задля їхнього спасіння.

Пресвяту Євхаристію можна звершувати чинно як на квашеному, так і на неквашеному хлібі. Флорентійський Собор у 1439 році встановив це як догму віри. Таким чином було вирішено цю справу, яка була однією з доктринальних різниць між Східною і Західною Церквами. Адже православні богослови твердять, що Церква від самого початку вживала квашений хліб у звершуванні Євхаристії, тому Східні Церкви використовують тільки квашений хліб.

Говорячи, що Пресвяту Євхаристію можна звершувати на неквашеному і квашеному хлібі, Флорентійський Собор заявив, що священики мають вживати такий хліб, який приписує їхня Церква: Східна – на квашеному, Західна – на неквашеному. Вино для здійснення Пресвятої Тайни Євхаристії має бути тільки з винограду, адже Ісус Христос заявив: "Не питиму віднині з цього виноградного плоду аж до дня того, як питиму його новим з вами в Царстві Отця Мого" (пор. Мт 26, 29).

Однак, найважливішим є не тільки повірити, що в Пресвятій Євхаристії присутній Христос, але часто і добре брати в ній активну участь (причащатися пресвятими Тілом і Кров'ю Ісуса Христа), щоб вона стала духовною поживою для життя вічного. *(Далі буде).*

о. Ігор ЯЦІВ
(за циклом передач на радіо "Воскресіння")

ЛИСТИ СПОКУСЛИВОГО ЗМІЯ

Знаємо зі Святого Письма, що існують як добрі, так і злі духи: добрих називаємо ангелами, а злих – дияволами (або демонами чи бісами). Коли перші, прославляючи Отця Вседержителя, Творця всього видимого і невидимого, і толеруючи нашу свобідну волю, охороняють нас перед гріховним падінням, то завдання других полягає у протилежному: докласти всіх зусиль, щоб відірвати людську душу від Господа, постійно спокушаючи її до скоєння гріха, особливо важкого.

Диявол спокусив наших прародичів, що будуть мов боги, спокушував він також й Ісуса Христа, спокушує він і тепер кожну людську істоту, що приходить на цей світ. Його методи спокушування стають щораз більш витонченими, його сіті ловлення людських душ стають міцнішими й досконалішими. Можна сказати, що з прогресом людської думки з'являються нові й удосконалюються старі способи та прийоми спокушування слабких і невідпорних людей.

Серед багатьох листів, що містяться у книжці професора філософії бостонського коледжу (США) Петера Кріфта під назвою "Листи спокусливого змія", цікавим є зміст листа "Секс і медіа". У ньому розглядаються способи і прийоми спокушування, які завзято використовує нечиста сила впродовж останніх років.

Автором цього листа є старший "за віком" демон Уїдливий, який адресує його своєму стажисту-практиканту Баламутові, своєму "племінникові". "Дядько" Уїдливий повчає свого "родича", які саме методи слід застосовувати для спокушування людей і відірвання їх назавжди від Господа Бога, Якого він у своєму листі називає "Ворогом", а також радить, як найрезультативніше спокушувати його "підопічного" (тобто людину), щоб остаточно вирвати його від християнської спільноти "Ворога" демонів, тобто Бога, і привести його в громаду ватажка нечестивих – Люцифера.

І хоча ця проблема розглядається на американському ґрунті суспільних відносин, вона є однаково актуальною також на нашому європейському континенті, стосується кожної країни і є, можна сказати, глобальною. Позаяк опублікувати повністю цей лист неможливо, бо він зайняв би декілька сторінок часопису, тому подамо лише його основні сентенції.

Перше, що привернуло нашу увагу, це те, що Уїдливий презирливо називає землян "обридливими створіннями" та "людськими паразитами", але тим не менше він, як і всі дияволи, запопадливо працює серед цих "обридливих паразитів", щоб якнайбільше заманити їх у свої диявольські тенета.

Зі змісту листа видно, що Баламут має труднощі зі своїм підопічним, який, як і більшість американців, є конформістом (тобто таким, що займає пасивне пристосовницьке прийняття готових норм поведінки, порядків і правил співжиття), хоч вмовляє у себе, що є вільнодумцем. Уїдливий характеризує стан американського суспільства, наводить цифрові дані, підкреслюючи те, що є корисним і сприяє "ловленню" людських душ, які ще знаходяться у сфері впливу "Ворога", тобто Господа Бога.

Констатуючи наявність в американському суспільстві високоосвіченої прагматичної еліти, Уїдливий наводить цікаві дані, що тільки одна особа з десяти цієї еліти відвідує Божі храми, коли в той же час до церкви ходить половина пересічних американців. Якщо 72 відсотки американців вважають аборти злом

і хоче обмежити їхнє виконання, то з еліти так вважають тільки три відсотки. Хоча сім із десяти пересічних американців вірять, що існують незаперечні моральні правди, то тільки одна особа з десяти американської еліти вірить у це і, мабуть, дотримується цих правил. І, нарешті, хоча вісім із десяти звичайних американців вірить у Бога, то в те, що за їхні вчинки на Страшному суді їх судитиме Господь Бог, вірить тільки одна особа з цих восьми. Невідрадна, а точніше сумна картина американського суспільства.

Уїдливий дуже радіє з того, що бісова справа досягла великих успіхів. Він прямо говорить, що "ми маємо вже тепер вчителів, незабаром матимемо й учнів... А ці вчителі не є обмежені тільки лекційним залом. Через телевізію, часописи, музику ми замінили ціле суспільство на лекційний зал. *А плани лекцій написали ми*". Одночасно сумує Уїдливий, бо ще значна маса американців залишається традиційно релігійною, керуючись у повсякденному житті морально-етичними принципами. Тому основне завдання сатанинських сил зводиться до "зааркання", тобто захоплення цієї ще не зовсім здеморалізованої і назагал ще дуже навіть релігійної великої частини суспільства.

Тактичними засобами цього демонського стратегічного плану "зомбування" людських душ мають служити здебільшого кінематограф і телевізія. Через образи, сцени, картини, які мигають на екранах телевізора, можна подавати цьому "людському мурашнику" таку інформацію, яка поволі, але впевнено приведе врешті-решт ці душі до морального падіння і розтління. А найрезультативнішими кінострічками на телеекранах, які допомагають дияволам затуманювати і силоміць та з хитрістю видирати від Бога хиткі людські душі, є стрічки, що пропагують секс і насильство.

Уїдливий констатує, що коли крива сексу й насилля протримається на теперішньому рівні, то через два покоління людська істота чинитиме такі огидні речі, що тепер її розум їх ще не сприймає. Він говорить, що вже зараз телебачення показує такі сцени сексуальної розпусти, про які попередні покоління навіть соромились подумати! Досягненням диявольської роботи в царині кінематографу може слугувати той факт, що майже кожний фільм, призначений для молоді, мусить мати хоч трішечки "голизни" людського тіла, здебільшого жіночого, та й то найінтимніших його частин.

А які плоди приносять насильницькі фільми, що їх нерідко дивиться дітвора! Хіба не приводять вони до звиродніння дитячих душ, а вплив таких фільмів на дитячу психіку такий великий, що нерідко звичайний учень школи розстрілює своїх однокласників без жодної на те причини, бо йому це просто подобається!

Уїдливий бідкається, що Господь Бог прощає навіть найтяжчі гріхи усім тим, які щиро каються, а тому тактичним завданням сатанинських сил є всіляким способом не допустити до того, щоб у грішника заговорило сумління і він розкаювався перед "Ворогом" за свої гріхи. Він вважає, що підопічний Баламута "має щось подібне до сумління", а тому радить за всяку ціну це сумління втихомирити, приспати.

Успіхів у боротьбі з "Ворогом" можна осягнути ще й через знищення фундаментальної основи суспільства, якою є добра та порядна сім'я, де можна засвоїти принцип Божої філософії, тобто принцип любові, в якій немає егоїзму. Знищення родини (сім'ї) диявол бачить у руйнуванні подружжя (церковного шлюбу) через знищення поняття подружньої вірності, до якого має спричинитися нова філософія "сексуального визволення" і "сексуальної революції", а у

всьому цьому демонові мають допомагати засоби масової інформації, де він займає домінуючі позиції.

Уїдливий у своєму листі до Баламута чомусь не натяк нув на ще один, найтрагічніший за наслідками спосіб руйнування сім'ї взагалі: це пропаганда, заохочування і врешті-решт узаконення одностатевих шлюбів. Це, мабуть, найвитонченіший вимисел диявольської думки!

Лист Уїдливого до Баламута закінчується словами, які варто процитувати: "Одним із найшкідливіших задумів, який може закрастися в голову твого підопічного, це викинути телевізор. Було би це спаленням моста, по якому просуваємося до його серця. Але це є дія настільки радикальна, що тільки невеличка горстка з них *(тобто з людей – прим. ред.)* може це вчинити: жоден гашишник не зможе раптово викинути (позбутися) цього *наркотика*".

Від редакції. *Усе, що сказано в листі Уїдливого, стосується диявольської праці в американському суспільстві. Цікаво почути думки наших читачів, аргументовані відповідними прикладами чи даними, наскільки сентенції цього сатани, його інструкції могли би використати у своїй праці сатанинські сили серед нашого народу. Кращі роздумування (не обов'язково по всьому спектру заторкнутих вище питань) будуть надруковані в часописі.*

Віра АРІВ

ЦІЛЮЩЕ ДЖЕРЕЛО КРЕХІВСЬКЕ

Багатий на ласки Крехівський монастир. Тут є дві чудотворні ікони – св. Миколая і Матері Божої Верхратської, яка двічі плакала кров'ю. В останню неділю кожного місяця (починаючи від березня і до листопада включно) відбувається Хресна дорога. А щороку тут проводяться багатолюдні відпусти, найбільший з яких відбувається на празник Перенесення мощей св. Миколая.

Під час одного з таких відпустів сталася подія, про яку розповіла мені одна молода жінка-лікарка*, яка побувала на прощі на "теплого Миколая": "Вночі я пішла до джерела, щоби набрати води. По дорозі відмовляла вервичку. Мене боліли надколінники обох ніг (колінні чашечки) вже більше місяця, а з початком весняних робіт на городі болі загострилися. Дорогою до джерела коліна дуже сильно боліли, особливо при сходженні вниз. Коли я набрала води з молитвою і співом на устах, то одразу ж помила свої зболілі коліна водою з цілющого джерела. І сталося неймовірне! Мої перші кроки по сходах були безболісні. Коліна перестали боліти одразу ж на місці!".

Ця жінка отримала зцілення ніг на Марійському джерелі. І це не перше свідчення про виздоровлення на цьому чудодійному місці. Траплялося, що незряча від народження дівчина прозріла, жінка позбулася грудної задухи (астми) тощо. Таким чином тут справджуються слова зі св. Євангелія: "І все, чого проситимете в молитві з вірою, отримаєте" (Мт 21, 22).

бр. Андрій, ЧСВВ,
Крехівський монастир

Від редакції. *Якщо і ви, дорогі читачі, отримали зцілення завдяки посередництву чудотворної ікони або цілющої води, уклінно просимо повідомити нас про це, вказавши зворотню адресу, повне ім'я та прізвище.*

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

Чи правда, що єпископ у Закарпатті дозволив священикам організовувати паломництва до "Джублика" біля с. Вільхівка на Закарпатті, де, згідно зі свідченнями двох місцевих дівчаток, два роки тому об'явилася Пресвята Богородиця? Чи Церква визнала правдивість цього об'явлення?

Марія З.,
м. Буськ Львівської обл.

З початку липня цього року у с. Вільхівці відносини між о. Атаназієм Михайлом Чийпешем, колишнім ієромонахом Василіянином, і місцевим єпископом Міланом Шашіком, Апостольським адміністратором Мукачівської єпархії УГКЦ налагодилися. Отець Атаназій склав присягу вірності св. Католицькій Церкві і послуху єпископові, який надав йому грамоту священика цієї єпархії.

Кир Мілан затвердив новоутворене монаше Згромадження Появи Пресвятої Родини у "Джублику". 27 серпня цього року під час Архиєрейської Служби Божої о. Атаназій склав перші тимчасові монаші обіти на руки владики, який призначив його настоятелем нової монашої спільноти. Там уже є три новики, один з яких є священиком, а також одна новичка і одна кандидатка. Отож, у Вільхівці є як чоловіча, так і жіноча вітка цього Згромадження.

Св. Церква ще не визнала правдивості об'явлення у "Джублику" і цей процес може тривати впродовж довгого часу. Нещодавно владика Мілан створив нову комісію, яка після детального дослідження має зробити свої висновки. До цього часу все, що там відбувається, вважається приватними об'явленнями, які Церква категорично не заперечує, але не підтверджує, бо на це ще не має доказів і достатніх підстав.

•••

У часописі "Місіонар" (ч. 6 за 2004 р.) у статті "Мати всіх народів" написано: "Пречиста Діва Марія в Амстердамі продиктувала молитву: "Господи Ісусе Христе, Сину Отця, зішли нині Духа Твого на Землю". Якого Духа Господь повинен зіслати на землю? Зі Святого Письма знаємо, що Святий Дух був зісланий на землю в день П'ятидесятниці (пор. Ді 2, 1-4). Чому ця молитва дійшла до нас аж через півстоліття?

Не вказано імені читача

Св. Церква навчає, що зіслання Святого Духа має тривалий характер. Господь зіслав Духа Святого на Своїх учнів негайно після Свого вознесіння на небо, але Він не перестає сходити на всіх тих, які Його благають, згідно зі словами молитви "Царю Небесний": "Прийди і вселися в нас...". Ми не тільки повинні просити Духа Святого, щоби Він зійшов у наші душі, але просякнув Своєю присутністю і життєдайною діяльністю усіх людей на землі.

Добре знаємо, що в цьому світі бажає панувати інший дух – князь темряви, тому нам слід Духа Святого, без огляду на те, що Він є всюди і все наповняє, щоденно просити, щоби Він прийшов, вселився, очищав від "усякої скверни" і спасав не тільки наші душі, але душі всіх людей на світі.

Ця молитва була написана 50 років тому, але щойно після того, як місцевий єпископ офіційно визнав об'явлення Матері Божої в Амстердамі правдивими, її почали поширювати і відмолювати у багатьох куточках землі.

ВІРА ЗРУШИЛА ГОРУ НЕВІРСТВА

Одного дня Олена звірилася своїй матері, що хоче вийти заміж за Степана, який проживав недалеко від них. Мама як це вчула, то розплакалася, намагаючись переконати свою єдину дочку цього не робити.

– Доню, я тебе прошу, не йди за нього. Невже на ньому світ зійшовся? Невже крім Степана ти собі іншого не знайдеш? Та ж він з невіруючої родини і тобі буде важко знайти з ним спільну мову.

– Мамо, але ж він такий добрий! Може, я його до Бога приверну. Він пообіцяв мені, що візьме зі мною у церкві шлюб і буде жити так, як цього вимагають Божі заповіді.

– Всі вони гарно говорять, коли ще не одружені, а потім що виробляють. Ось Ігор, який був порядний хлопець. А тепер розпиячився і життя біля нього не мають його жінка та батьки.

– Мамо, ми зі Степаном вже дали слово, що поберемось і будемо жити разом. Він обіцяв мені, що буде вірним аж до кінця життя. І я нікого іншого не хочу. Мамо, я не зможу жити без нього. Ти повинна це зрозуміти. На все воля Божа.

Як мати не вмовляла своєї Олени, як не намагалась відмовити її, нічого з того не вийшло. Через три місяці відбулося скромне невелике весілля. Гості, особливо родичі, бажали молодій парі щасливого подружнього життя. І молоді раділи та надіялися, що так і буде. Та й священик під час вінчання, благословляючи їх, побажав їм не тільки земного, а й небесного щастя.

Подружнє життя для Олени й Степана справді було нелегким, але всі труднощі вони терпеливо зносили. Працювали разом на підприємстві, стали в чергу на квартиру. Олена народила першу дитину, а згодом другу... Новосілля, хрестини, малі діти створювали неабиякі проблеми. Та найбільше Олену турбувало те, що Степан не дотримався своєї обіцянки. Він щораз рідше молився, до церкви ходив тільки на великі свята. Як не намагалася Олена привернути його до Бога, все було намарно.

– Добре, що ти ходиш до церкви і я тобі не забороняю цього робити. Молись за мене, за себе і за дітей, а я Бога маю у своєму серці. Я нічого поганого не роблю. Зарплату приношу додому, не пропиваю, то що хочеш? – говорив байдуже Степан.

Олена згадувала слова матері, що нелегко жити з людиною інших поглядів, однак, не втрачала надії і постійно молилася за навернення свого чоловіка...

...Минали роки. Олена завагітніла сьомою дитиною.

– Я тобі не ворог, але зрозумій мене правильно: стільки дітей – це ганьба! – зі злістю говорив Степан. – Послухай лишень, що люди говорять про нас. Я такого не буду більше терпіти. Даю тобі слово, що якщо ти народиш ще одну дитину, то я тебе покину. Чуєш? Зроби все, щоб ця дитина не народилася. Роби що хочеш, зрозуміла?

– Степане, хіба у нас погані діти? Всі вони здорові, гарні, слухняні й добре вчаться. Люди дивуються нам, що ми даємо собі раду. А те, що з нас сміються, то це через заздрість. Бог дає життя дітям, Бог і подбає про них, як у народі кажуть: "Бог дав діти, дасть і на діти", – відповідала Олена.

– Ти все прикриваєшся своїм Богом, але світ говорить зовсім інше. Якби я не заробляв гроші, то хто б їх годував? – знову докоряв Степан.

Хата перетворилася на справжнє пекло. Кожного дня було чути сварки, але дитина все-таки народилася і назвали її Христинкою. Неспокій у родині продовжувався і про це стало відомо отцю-пароху. При зустрічі зі Степаном він попросив його зробити сантехнічні роботи в церкві і парафіяльному домі. Степан радо погодився і після роботи підводив до церкви і парафіяльного дому воду та отоплення. Працював він сумлінно, часто до пізнього вечора і таким чином міг краще познайомитися зі священиком. Це щоденне спілкування йому подобалось і він казав, що не відчуває втоми. Вдома знову настав родинний спокій і затишок.

Та найбільше Степан відчув задоволення, коли люди раділи з підведеного тепла.

– Цього року в нашій церкві так гарно і тепло, навіть у великий мороз не холодно. І все це зробив Степан.

– А він такий, що нікому не відмовить. І дітей розумних має, у всьому дає раду. Нехай йому Бог помагає, – розмовляли між собою жінки, йдучи додому з церкви.

Згодом у сім'ї Степана і Олени відбулося срібне весілля. Цього дня Степан приступив до св. Сповіді й прийняв св. Причастя на святковій Службі Божій. Степан відчував себе дуже щасливим і пообіцяв Олені постійно ходити до церкви. Олена раділа тому, що Господь вислухав її молитви...

...Минали роки. Степан важко захворів. Коли він звернувся до лікарні, то там йому поставили діагноз: рак! Для Степана й Олени ця страшна звістка була, мов грім серед ясного неба. Олена щодня приходила до церкви і благала в Господа порятунку для чоловіка. Степан також покладався на Боже милосердя, але під час кожної сповіді щораз сильніше відчував, що на все воля Божа.

Степанові зробили першу операцію, потім другу. Йому ніби полегшало. Тепер він відчув, якими дорогими є для нього діти. Найменша донечка Христинка приходила до свого батька і хотіла хоч трошки посидіти на його колінах.

Одного разу Христинка сіла на коліна батька і, обнявши його за шию, промовила:

– Тату, чому ти такий сумний? Усміхнися! Я так люблю, коли ти всміхаєшся!

Батько подивився на донечку і його серце защеміло. Як він не намагався посміхнутися, у нього нічого не виходило. І тут з його очей покотилися рясні сльози і він заридав.

Христинка зіскочила з колін свого батька і побігла до матері на кухню.

– Мамо, тато плаче.

Олена підійшла до Степана і запитала:

– Що сталося?

– Христинка так вразила моє серце, що я не зміг стриматись. Я перед нею великий боржник. Моя недуга є, мабуть, карою за бажання вбити цю дитину ще у твоєму лоні, – говорив у розпачі Степан.

Олена почала його заспокоювати.

– Степане, надійся на Бога. Я молюсь і діти моляться, однак, на все воля Божа. Життя – це подорож. І не важливо, коли, але як воно закінчиться. Дякуй Богові, що ти постійно ходиш до церкви, сповідаєшся і причащаєшся.

Христинка плакала, не розуміючи, що трапилося з батьком. Степан взяв на руки донечку і поцілував її в личко.

– Я знаю, чому ти плакав, – тихо сказала Христинка. – У тебе щось болить? Я знаю, що ти хворий, але ти не помреш. Ні, ні! Ми без тебе не зможемо прожити ні одного дня. Я тебе так люблю...

Степан, незважаючи на те, що хвороба прогресувала, мужньо переносив усі болі й терпіння. Він часто сповідався. Після св. Причастя завжди почував себе краще протягом дня. Прийняв св. Тайну Оливопомазання. До останнього дня ходив своїми ногами і не потребував допомоги. Христинка приходила до нього і по-дитячому розмовляла зі своїм батьком. Це була для нього одна потіха.

Помер Степан легкою смертю, віддавши Богові свого духа під час молитви своєї дружини на вервиці. Олена і діти дуже сумували за ним, але мужньо і по-християнськи перенесли ці страждання. На похорон зійшлися майже всі парафіяни. Після похорону о. парох сказав Олені:

– Олено, у вас чудові діти. Всі вони побожні й добре вчаться. Милосердний Господь вас не опускає. А за свого чоловіка дякуйте Богові, адже ж Він не залишив його без Своєї благодаті. Бог його забрав до себе у відповідний час. Степан навернувся до Нього в особливий спосіб, ставши з невіруючого віруючим і практикуючим християнином. Покладайтеся у всьому на Господа Бога, а все інше вам додасться.

Олена уважно слухала свого пароха. Біля неї стояла Христинка, по личку якої текли сльози. Священик звернувся до дівчинки:

– Не плач, дитино. Молися щоденно за свого батька і колись ти зустрінешся з ним у небі, бо ж небо є нашим спільним домом, де нас чекає люблячий Отець.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

НАМ ПИШУТЬ

На сторінках нашого часопису висловлюють подяки:

Олена Білик зі смт. Дубляни біля Львова – Пресвятій Трійці, Матері Божій і заступнику св. Юді Тадею за відвернення страшної хвороби; *родини Лавренюк Д. та Прийдун С.* із м. Першотравневська Дніпропетровської обл. – Господеві, Пресвятим Серцям Ісуса і Марії, небесним заступникам – святим ап. Юді Тадею, о. Піо й Антонію Падевському, блаженним Миколаю Чарнецькому, ЧНІ й Олексію Зарицькому за успішне вирішення житлової проблеми онуки й доньки; *Тетяна Богачевська* з м. Жовкви Львівської обл. – за заступництво Матері Божої Страждальної і св. ап. Юди Тадея; *Мирослава* зі Львова – милосердному Господу Богу й св. ап. Юді Тадею за те, що почала регулярно отримувати зарплату.

Вітаємо о.Ігнатія Слободяна, ЧСВВ з Аргентинської Провінції з 30-літтям священства (29 вересня) і бажаємо йому щедрого Божого благословення у подальшій праці на Господній ниві на многії і благії літа!

НА ГОСПОДА НАДІЯВСЯ Я ТВЕРДО

Отець Микола Землинський народився 18 вересня 1900 року в с. Лагодів (тепер Перемишлянського району на Львівщині) в родині заможних селян, великих патріотів свого народу. У 17-річному віці став вояком армії Українських Січових Стрільців. Під час боїв на Східній Україні захворів на тиф. Повернувшись додому, вступив до Духовної семінарії у Львові, після закінчення якої 1926 року одружився з Софією Ганас, донькою пароха с. Печенія Перемишлянського району. У 1927 році був висвячений на священика. Спочатку був сотрудником, а потім парохом у с. Старий Яричів (тепер Кам'янсько-Бузького району Львівської обл.).

Заохочуючи людей до християнського життя, о. Микола усілякими способами намагався урізноманітнювати релігійне життя. Він проводив реколекції, релігійні науки, місії. Дуже популярними у його парафії були маївки і червнівки (молебні до Матері Божої та Ісуса Христа). Прагнув, щоб усі вірні брали активну участь у всіх церковних заходах. "Спільна молитва найбільше радує Бога", – часто говорив він.

Отець М. Землинський провадив Апостольство молитви і Братство доброї смерті. З його ініціативи у селі було побудовано Народний дім, працювала читальня товариства "Просвіта". Багато сил і часу витрачав на підвищення культурного розвитку селян, а також покращення їхнього матеріального добробуту. Був активним членом товариств: "Сільський господар", "Маслосоюз", "Центросоюз". Підняв у селі рівень садівництва.

Отця Миколу висунули послом від української інтелегенції до галицького сейму. Він швидко здобув авторитет серед депутатів. Родина отця пам'ятає про досить неординарний випадок, коли один зі старших посадовців сейму закликав о. Землинського до свого кабінету і сказав: "Я знаю, що ви – українець, дуже шаную вас і хочу подарувати вам одну річ, яка для мене як поляка аж такої цінності не має, а для вас, певно, буде дорога", – і вручив йому при цьому автопортрет Тараса Шевченка з власноручним підписом поета.

Між 1935 і 1938 роками отець М. Землинський був нагороджений крилошанськими відзнаками і призначений деканом Яричівським.

Перші переслідування нашої Церкви почалися з приходом більшовиків ("перших москалів"). У 1939 році нова влада вигнала багатодітну родину о. Миколи з плебанії просто на вулицю. Завдяки допомозі доброго парафіянина Когута сім'я отця отримала притулок. Тільки після приходу німців вони змогли повернутися до свого помешкання.

Під час голоду 1943 року о. Микола Землинський організував разом із своїми парафіянами невеликі валки кількома фірами на Волинь, звідки привезли зерно, картоплю та інші продукти. Це була велика підмога для найбідніших родин. Користуючись добрим знанням німецької мови і досить толерантним ставленням німців до священиків, він намагався якомога більше врятувати людей від вивезення до Німеччини. Отець Микола допомагав також багатьом

єврейським родинам, яких переховував від німців у церковній цегельні та власних господарських приміщеннях. Ще з довоєнних років підтримував постійний зв'язок з отцями Василіянами у Львові, яким у важкі воєнні роки регулярно привозив продукти.

У 1944 році о. Микола був змушений перебратися з родиною на парафію у с. Великі Підліски через бомбардування і пожежу, яка знищила всі господарські будівлі плебанії у Старому Яричеві. З наближенням сумнозвісного 1946 року наша Церква зазнавала щораз гірших переслідувань і утисків. На цьому Соборі о. Землинський, як і багато інших священиків, свою мовчазну незгоду виявив тим, що не голосував за його рішення і не ставив свого підпису, але на це ніхто не зважав. Пізніше він казав своїм дітям: "Ми мусили це вчинити, але будемо по можливості робити так як раніше".

Після Собору о. М. Землинський вперто не згадував під час Богослужінь московську ієрархію. Здавалося, що влада цього не зауважує, та згодом виявилося, що більшість священиків за такі дії невдовзі були заарештовані. 10 січня 1950 року заарештували і о. Миколу, засудивши його на 25 років ув'язнення строгого режиму.

Родина отця не отримала від влади жодного повідомлення про рішення суду та місце заслання. Аж несподівано надійшла вісточка від отця на клаптику обгортки з пачки тютюну, на одній стороні якої він написав своєю рукою адресу, а на другій – прохання: "Високоповажану людину, яка знайде це письмо, прошу відіслати до родини". Коротко було написано про вирок, про те, що везуть на пересилку в Київ, а далі невідомо куди. Мовилося і про журбу за дружину і дев'ятеро дітей, семеро з яких були неповнолітніми. Милосердний Бог врятував велику родину отця від вивезення на Сибір.

Відбував покарання о. Микола у Мордовських таборах посиленого режиму для політв'язнів. Там він зустрівся з митрополитом Йосифом Сліпим, посповідався у нього і відкликав своє "православ'я". Всевишній допоміг йому вижити у надзвичайно важких умовах Потьми, де спочатку працював на лісоповалі, а згодом – на складі. Часто хворів, і навіть звістка про звільнення застала його у табірному лазареті.

Отець М. Землинський був звільнений за амністією у кінці травня 1956 року. Повернувся до родини, яка проживала у невеликому помешканні у Львові. Відмовився від офіційного православного душпастирювання, підпільно виконуючи свої священичі обов'язки. Був дуже обережним, обмежував свої зв'язки з людьми, бо кадебістський нагляд відчував на кожному кроці. Навіть одного разу, коли медсестра з поліклініки не застала хворого отця вдома, то при черговому виклику в КДБ його запитували, де він тоді був. Хоч мав дуже підірване здоров'я, ще чотири роки працював дезінфектором, а згодом бухгалтером. Тісно спілкувався і товаришував з багатьма підпільними священиками.

Помер о. Микола Землинський 2 травня 1962 року. На похорон, який був дуже багатолюдний і величавий, з'їхалось багато колишніх парафіян отця. Численні львів'яни дотепер пам'ятають геройський у ті часи вчинок о. Ярослава Тихого, який зустрів скорботну громаду біля брами Личаківського цвинтаря і урочисто відправив священичий похорон, хоч добре знав про пильне око КДБ.

Отець Микола Землинський ревно служив Богові й українському народові впродовж нелегких 35 років свого священичого служіння, за яке він після воскресіння із мертвих отримає від Господа вічну нагороду.

Романна ТАРНОВСЬКА, Іванна ПАЙКУШ

ПЕРШОВЕРЕСЕНЬ

Холодні роси падають до ніг,
Вдягає осінь пурпурові шати.
Приходить першовересень до хати,
Дітей скликає на шкільний поріг.

Вже промайнуло літечко, як мить,
Шкільне подвір'ячко від сну ожило —
Воно до школи учнів запросило,
Бажанням вчитись серденько горить.

Чекають діточок тут вчителі,
Для них вони, мов рідна мама й тато.
В душі горить любові їх багаття,
Вже зошити і крейда на столі.

З дитинством розлучається малюк,
Сьогодні вперше він без мами в школі.
Дзвенить дзвіночок — радості доволі,
На перший всіх скликає він урок.

Випускники із смутком на очах,
Бо першовересень у них востаннє в школі,
З гніздечка розлетяться всі на волю,
В доросле майбуття, неначе птах.

Готуються у вирій журавлі,
З домівок рідних час їм відлітати,
І сумно дивиться услід дитини мати,
Її дитинство в птаха на крилі.

Любов ДІВЧУР, м. Червоноград

ПРОШУ ТЕБЕ, НЕБЕСНИЙ ОТЧЕ

Прошу тебе, Небесний Отче,
Просвічуй мого серця очі,
Щоб не блукала у пітьмі,
Тебе ж шукала в повноті.

Щоб не ходила манівцями
Вслід за духовними сліпцями,
Що пропонують в цім житті
Для тіла рай, смерть для душі.

Ні! Не такого, Боже, раю
У Тебе нині я благаю.
Багатств, ні слави не бажаю,
У Тобі щастя я шукаю.

Зішли на мене Свого Духа,
Щоб чиста була моя думка,
А в серці моїм запали
Той вічний вогник доброти!

Наталія МИКЕТА, м. Дрогобич

УСЕ НЕ Є ЗАВЖДИ ТАКИМ, ЯКИМ ВИДАЄТЬСЯ НА ПЕРШИЙ ПОГЛЯД

Одного разу два ангели подорожували по нашій землі й попросилися на ніч до однієї заможної родини. Господар, який був дуже негостинний, не дозволив їм ночувати в кімнаті для гостей його розкішного дому, а, натомість, примістив їх у холодній пивниці.

Ангели розклали свої ліжники на кам'яній підлозі. Старший ангел раптом зауважив невеличку тріщину в стіні. Він узяв трошки глини і акуратно її заліпив. Молодший ангел, зауваживши це, запитав його:

– Чому ти заліпив цю тріщину?

Старший на це запитання дав коротку і незрозумілу відповідь:

– Усе не є завжди таким, яким видається на перший погляд.

Наступної ночі ангелам довелося переночувати в домі однієї дуже убогої сім'ї. Однак господарі були дуже гостинними і ввічливими. Вони радо розділили з ними свою убогу вечерю, а потім віддали ангелам своє ліжко, щоб гості краще могли виспатися і відпочити.

Прокинувшись уранці, ангели побачили, що їхні добрі господарі були заплакані. Виявилося, що їхня єдина корова, увесь їхній маєток, молоко якої було їхнім єдиним прибутком, лежала на полі мертвою. Молодший ангел з докором звернувся до старшого:

– Як ти міг дозволити, щоб з цими людьми трапилося таке лихо? Перший господар усе мав, а ти йому ще до того ж допоміг. Другі господарі — такі убогі, але були готові все з нами розділити, а ти дозволив, щоб їхня корова загинула.

– Усе не є завжди таким, — відповів старший ангел, — яким видається на перший погляд. Коли ми були в пивниці тої багатої родини, я побачив через ту маленьку тріщину, що там заховане золото. Багатий господар був дуже жадібний до грошей, тому я закрив тріщину, щоб не дати йому змоги знайти це золото. Тої ночі, коли ми спали на ліжку убогих господарів, ангел смерті прийшов по душу дружини того селянина, але я йому віддав їхню корову. Отож, справи не завжди є такими, якими видаються нам на перший погляд.

Інколи це стається тоді, коли наші справи йдуть не так, як би ми цього хотіли...

У ЦЮ ХВИЛИНУ...

...хтось пишається тобою,
хтось думає про тебе,
комусь тебе бракує,
хтось вдячний тобі за підтримку,
яку ти йому дав,
хтось бажає, щоб ти був щасливим,
хтось бажає тобі щось подарувати,
хтось думає, що ти є даром для нього,
хтось бажає пригорнути тебе до своїх грудей,
хтось думає про тебе і усміхається,
хтось бажає поплакати на твоєму рамені,
хтось бажає піти з тобою на прохід і розрадитися,
хтось бажає твого прощення,
хтось вдячний, що ти йому пробачив,
хтось бажає розкрити перед тобою свої мрії,
хтось цінує тебе заради того, що ти такий є,
хтось бажає, щоб ти довідався, що він завжди біля тебе,
хтось щасливий, бо ти є його приятелем,
хтось бажає стати твоїм приятелем,
хтось покладає на тебе свої надії,
хтось потребує цього повчання...

***

Деякі особи входять у наше життя і скоро з нього назавжди зникають. Інші особи стають нашими приятелями і залишаються такими довго-довго, залишаючи прекрасні сліди у наших серцях. І ми не залишаємося такими, якими були раніше, бо мали у своєму житті добрих друзів.

Учора – це історія, завтра – це загадка, а сьогодні – це дар, тому називаємо його сучасністю.

Переклад з хорватської мови о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ
Ілюстрації сестер Редемптористок контемплятивної вітки (с. Мальяно Сабіна, Італія)

ПОМЕР НАЙСТАРШИЙ ІЄРОМОНАХ ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ

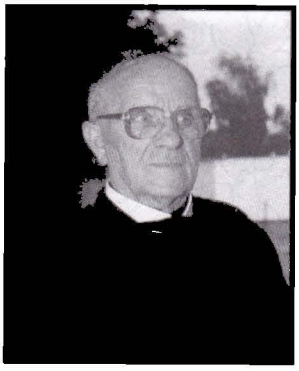

11 серпня 2004 року упокоївся у Бозі на 95-му році життя, 79-му році монашого і 69-му році священичого служіння о. Вартоломей Василь Дудаш, ЧСВВ, член Угорської Провінції св. Стефана.

Він народився 5 грудня 1909 року. До Василіянського Чину вступив 24 грудня 1925 року. Перші обіти склав 6 серпня 1927 року, а вічні – 2 лютого 1933 року. Висвячений на священика 28 квітня 1935 року.

Це була світла постать, яка залишиться такою в історії Василіянського Чину Угорської Провінції та й взагалі Греко-Католицької Церкви в Угорщині. Він боровся, мов лев, за існування ЧСВВ у тій країні, а також за деякі його посілості, зокрема за древній василіянський монастир у відпустовому місці Маріяповчі. Зібрав багато архівних матеріалів про історію ЧСВВ і Греко-Католицьку Церкву в Угорщині. Йому вдалося також допомогти сестрам ЧСВВ, яким влада офіційно віддала монастир у згаданому місці, а також у деяких інших місцевостях. У важкі часи підпілля створив василіянський музей неподалік відпустового храму в Маріяповчі, де знаходиться чудотворна ікона Матері Божої.

Проживав у невеличкому селі Анарч неподалік цього відпустового місця, де довгі роки під час переслідування Церкви виконував служіння пароха для греко-католицької громади і був духовним провідником сестер Василіянок. Незважаючи на свій майже столітній вік, до останнього дня мав світлий розум і навіть ще керував автомобілем. Якщо б існувала книга рекордів для богопосвячених осіб, то, напевно, о. Вартоломея у неї вписали б кількаразово по багатьох питаннях. Він виконував у часи переслідування нашої Церкви і Василіянського Чину протоігуменське служіння в Угорщині майже півстоліття. Певний час був найстаршим членом ЧСВВ на світі.

Похоронні відправи очолили місцевий єпископ Сілард Керестеш і владика Мілан Шашік, Апостольський адміністратор Мукачівської єпархії. З ними співслужили численні ієромонахи та єпархіальні священики в присутності багатьох монахів та монахинь і великої кількості Божого люду, який шанував і любив його як рідного батька. Похований у Маріяповчі на празник Преображення Господнього.

Помер найстарший ієромонах Василіянин на світі, але згадка про нього не вмирає і пам'ять про нього – вічна.

Вічна йому пам'ять!

З духами спочилих праведних душі слуг Твоїх ієромонахів Вартоломея і Мар'яна, Спасе, упокой, зберігаючи їх у блаженнім Твоїм житті, Чоловіколюбче. В оселях Твоїх, Господи, де всі святі Твої спочивають, упокой і душі слуг Твоїх, бо Ти єдиний Чоловіколюбець. Ти єси Бог, що до аду зійшов і з кайданів в'язнів звільнив, сам і душі слуг Твоїх упокой.

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ ІСПОВІДНИК ВІРИ КРИСТИНОПІЛЬЩИНИ

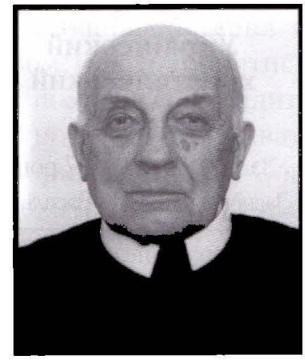

24 серпня 2004 року на 85-му році життя, 70-му році монашого і 62-му році священичого служіння відійшов до вічності о. Мар'ян Михайло Чорнега, ЧСВВ.

Він народився 9 червня 1919 року в с. Володимирці Жидачівського району на Львівщині в багатодітній родині. Після закінчення Стрийської гімназії вступив до новіціяту ЧСВВ у Крехові 16 серпня 1934 року. Перші обіти склав 24 березня 1936 року.

Повну шкільну освіту закінчив при Добромильському монастирі, де протягом двох років вивчав ще риторику. У 1939-1941 роках вивчав філософію у Кристинопільському (нині Червоноградському) монастирі. 1 липня 1942 року склав вічні обіти.

Тривожні обставини в Галичині змусили настоятелів ЧСВВ в Україні скоріше допустити його та інших студентів до священичих свячень, які уділив 27 грудня 1942 року єпископ Григорій Лакота у Перемишлі *(нині блаженний УГКЦ)*. Протягом недовгого часу надавав духовну обслугу в с. Волсвин і м. Великі Мости на Львівщині. Богословські студії завершив у червні 1944 року. Служив у Жовкві, а згодом у Крехові. Коли комуністи ліквідували монастир у Крехові у 1949 році, то його прийняли добрі люди зі с. Желдець Жовківського району. Його батьки були вивезені 1953 року до Сибіру.

Так розпочалася його терниста дорога, яка простягнулася аж до виходу нашої Церкви з підпілля *(детальніше див. "Місіонар", чч. 8-9, 10, 11 за 1998 р.)*. Працював рахівником, завідувачем будинками, мотористом, техніком-лаборантом на очисних спорудах тощо. Надавав підпільно духовну обслугу в 16 місцевостях, переважно у містах Червонограді та Сокалі, а також у багатьох селах Сокальського та Жовківського районів на Львівщині. За час своєї підпільної праці був двічі оштрафований: у смт. Соснівка за "нелегальне" хрещення дитини, а в с. Боянець – за відправу на церковному подвір'ї. У 1983 році у нього конфіскували монаший одяг, духовну літературу і богослужбовий посуд.

У 1990-1993 роках був ігуменом у Кристинополі, а з 1993 року і аж до смерті проживав у Крехівському монастирі, де викладав аскетику св. Василія Великого та іноземні мови. Ревно виконував обов'язки пароха, організатора хору, духівника і сповідника. Для кандидатів і новиків був легендою старих часів, "живим мостом" між довоєнними і сучасними Василіянами. Його підводило здоров'я, але не світлий розум, прекрасна пам'ять і бадьорий дух. Отримав нагороду від Папи "За вірність Церкві й Апостольському Престолові".

26 серпня відбулися похоронні відправи, які очолив єпископ-ординарій Сокальський Михаїл Колтун, ЧНІ у співслужінні о. Протоігумена Григорія Гриньківа, ЧСВВ, отців Василіян та єпархіальних священиків. Похований у Крехові.

У 13-ту річницю незалежності України, яку він дуже любив, загасло світло, яке не зміг загасити сильний буревій безбожного лихоліття. Загасла свічка, яка тихо догоріла до кінця, але її відблиски залишаться на довгі роки.

Вічна йому пам'ять!

МІСІОНАР

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Заступник головного редактора *Віра Арів*
Відповідальний секретар *Ігор Скленар*
Комп'ютерна верстка *Тараса Бродовича*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 28.08.2004
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.
Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян "Місіонер".
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2004

ЗМІСТ

Слово редактора 225
Наміри Апостольства молитви на вересень 226
Наміри Апостольства молитви на жовтень 228
К'яра Любік
"Слово життя" 229
Нова Головна управа отців Василіян 231
На землі святого Йосафата 231
Молитовне єднання молоді України 232
Хресна дорога у Бороняві 232
Витяги зі звернення Синоду єпископів УГКЦ з нагоди підготовки до виборів Президента України 233
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
"Страсті Христові" Мела Гібсона 234
Результати соціологічного дослідження 235
Степан Сус
Пливім до пристані вічної 236
Ігор Скленар
Знавець історії ЧСВВ із Литви 237
о. Софрон Попадюк, ЧСВВ
Довіра до Матері Божої 238
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Похвала чесній жінці 239
о. Ігор Яців
Свята Тайна Євхаристії (1) 240
Віра Арів
Листи спокусливого змія 242
бр. Андрій, ЧСВВ
Цілюще джерело Крехівське 244
Запитують – відповідаємо 245
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Віра зрушила гору невірства 246
Романна Тарновська, Іванна Пайкуш
На Господа надіявся я твердо 249
Поетична сторінка 251
Молоді та дітям... 252
Помер найстарший ієромонах Василіянського Чину... 254
Відійшов у вічність ісповідник віри Кристинопільщини... 255

На обкладинці: блаж. свящмуч. Миколай Чарнецький, ЧНІ.

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

ШКІЛЬНИЙ ЧАЙНВОРД "КРИЛАТІ ВИСЛОВИ"

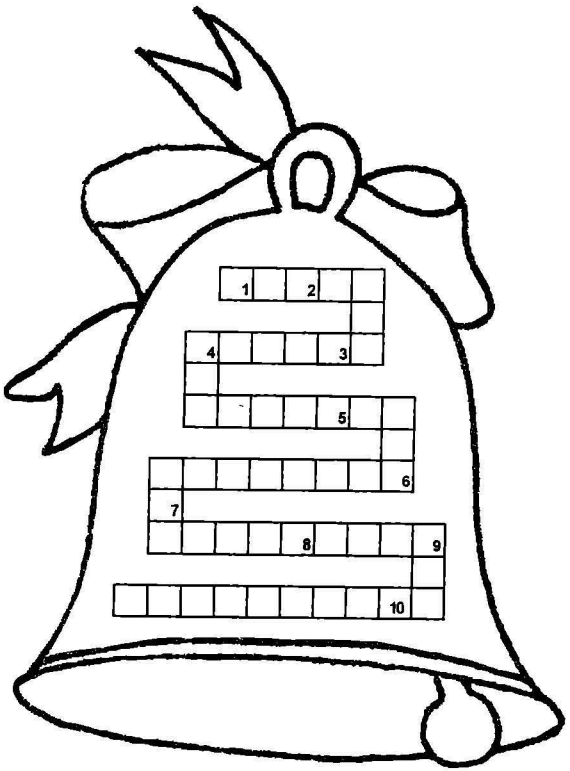

(три крапки замініть словом)

1."Усьому ...-пора і на все слушна хвилина під небом: час народитись і час померти, час садити і час посаджене виривати" (Старий Завіт). 2. "Слава – величезний ..." (римський поет Овідій). 3. "... – найцікавіша і найбільш пробачна з усіх людських слабкостей" (англійський письменник Чарльз Діккенс). 4. Французький письменник, філософ та історик Марі Франсуа Аруе ... , автор слів: "Поезія – музика душі". 5. "І возвеличимо на диво і ... наш, і наш язик" (український поет Тарас Шевченко). 6."Життя – коротке, ... – вічне" (грецький лікар і мислитель Гіппократ). 7. "Як гул століть, як шум віків, як бурі подих – рідна мова, вишнева ніжність пелюстків, сурма походу світанкова, неволі стогін, волі спів, життя духовного ..." (український поет Максим Рильський). 8."Що дає основу? – Любов. Що творить? – Любов. Що зберігає? – Любов, любов? Що дає насолоду? Любов, любов, початок, середина і кінець, ... і омега" (український філософ Григорій Сковорода). 9. "Народна пісня – духовне обличчя нації" (польський поет ... Міцкевич). 10. "... – ось пора для засвоєння мудрості, старість – пора для її застосування" (французький мислитель, письменник і педагог Жан-Жак Руссо).

Підготувала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на кросворд "Святі Петро і Павло", вміщений у ч. 7-8 за 2004 р.:

По горизонталі: 3.Гоніння. 6.Голос. 7.Нерон. 10.Ранок. 11.Земля. 12.Воля. 13.Кров. 16.Симон. 17.Свято. 20.Вітер. 21.Павло. 22.Христос.

По вертикалі: 1.Собор. 2.Ангел. 4.Ворог. 5.Човен. 8.Засновник. 9.Благодать. 14.Поміч. 15.Хвиля. 18.Петро. 19.Тавор.

Блаженний священномученик Миколай Чарнецький, ЧНІ народився 14 грудня 1884 року в селі Семаківці поблизу Городенки (сучасна Івано-Франківська обл). Після закінчення Духовної семінарії у Римі був висвячений 1909 року на священика. У 1919 році вступив до новіціяту отців Редемптористів (Чину Найсвятішого Ізбавителя). У 1926 році Папа Пій XI призначив його Апостольським візитатором. Єпископські свячення Миколая відбулися 1931 року в Римі. У 1945 році його заарештували разом з усіма єпископами УГКЦ. 1956 року він повернувся з ув'язнення в сибірських таборах.

Владика Миколай помер 2 квітня 1959 року у Львові, де і похований. Святіший Отець Іван Павло II проголосив його блаженним 27 червня 2001 року у Львові. Його мощі було урочисто перенесено 4 липня 2002 року до львівської церкви св. Йосафата. За посередництвом блаженного Миколая Чарнецького відбулося багато чудесних оздоровлень. За численні чуда його в нашому народі називають українським Миколаєм Чудотворцем.

Наш український Миколай Чудотворець

Присвячується
блаж. Миколаю Чарнецькому, ЧНІ

На могилі твоїй день і ніч незгасаюче світло,
Перетнулись шляхи сотень тисяч зболілих сердець.
І не мерзнуть в морози, не в'януть у спеку тут квіти,
Бо спочив ти в могилі, блаженний Миколо чернець.

Несуть сльози тобі, несуть болі, молитви й терпіння,
В безнадії життя ще жевріє тут іскра жива.
Земля з гробу свята бідним душам остання надія –
На могилі твоїй сорок років вже діють чуда.

І не диво тому, бо прожив ти життя мученице,
За одинадцять літ тридцять різних в'язниць й таборів,
Шістсот страшних годин катувань, нічних допитів слідчих,
Не згасили вогонь, що у серці твоєму горів.

Освятив ти молитвою землі Полісся й Волині,
Та спочити у Бозі, Владико, прийняв тебе Львів.
Миколай Чудотворець – ти гордість усіх на Вкраїні,
Ти за віру Христову тортури шалені терпів.

Тепер мощі твої перенесли у храм Йосафата,
У єпископських ризах у гробі лежиш, мов живий.
Моли Бога за нас, щоб вкраїнський народ в рідній хаті,
Із колін підійнявсь та державу навік утвердив.

Любов ДІВЧУР